

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wplynęło dn. 20. 07. 09 Warszawa, dnia 17 lipca 2009 r.
nr. 3975 podpis. [signature]

MINISTER INFRASTRUKTURY

BR3m-0701-32/09

Nr 4096

SECRETARIAT

Biura Prac Senackich

wplynęło dn. 29. 07. 09

nr. 5070 podpis. [signature]

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

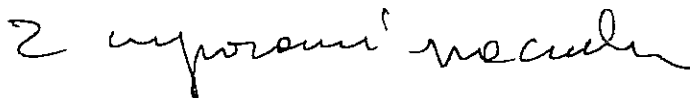
Odpowiadając na oświadczenie Pana Grzegorza Wojciechowskiego oraz Pana Wojciecha Skurkiewicza, Senatorów RP, przesłane przy piśmie Marszałka Senatu RP z dnia 8 lipca 2009r., znak: BPS/DSK-043-1811/09 uprzejmie informuję i wyjaśniam.

Problematykę wykonywania robót polegających na instalowaniu masztów na obiektach budowlanych reguluje ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118 z późn. zm.). W obecnym stanie prawnym dla wykonywania robót budowlanych polegających na instalowaniu na obiekcie budowlanym urządzenia w postaci masztu o wysokości nie przekraczającej 3 m nie ma obowiązku uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę (art. 29 ust. 2 pkt 15) ani dokonania zgłoszenia (art. 30 ust. 1 pkt 3b). Natomiast dla budowy masztu o wysokości powyżej 3 m istnieje obowiązek dokonania zgłoszenia właściwemu organowi. Jednakże, w sytuacjach wyjątkowych odnoszących się do masztów podlegających wymogowi zgłoszenia, jeżeli wypełniają one przesłanki art. 30 ust. 7 w/w ustawy, właściwy organ może nałożyć na inwestora w drodze decyzji obowiązek uzyskania pozwolenia na wykonanie robót budowlanych. Z informacji posiadanych przez Ministrowo wynika, że organy administracji architektoniczno-budowlanej właściwe do wydania decyzji o pozwoleniu na budowę bardzo często korzystają z regulacji art. 30 ust. 7. W sytuacjach, w których moją wątpliwość, co do ewentualnego negatywnego wpływu stacji bazowych telefonii komórkowej nakładają na inwestora obowiązek uzyskania przedmiotowej decyzji.

Przepisy prawa budowlanego zostały skorelowane z wymogami wynikającymi z przepisów w zakresie ochrony środowiska. Zgodnie z 29 ust. 3 przedmiotowej ustawy pozwolenia na budowę wymagają przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięcia mogące znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, które nie są bezpośrednio związane z ochroną tego obszaru lub nie wynikają z tej ochrony, w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Jeżeli planowana inwestycja spełnia warunki określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573, z późn. zm.), inwestor musi uzyskać decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Przepisy z zakresu ochrony środowiska, w szczególności rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (Dz. U. Nr 192, poz. 1883, z późn. zm.) stanowią

ograniczenie przy realizacji tego typu inwestycji. Rozporządzenie określa bowiem dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych w środowisku, zróżnicowane m.in. dla terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową i miejsc dostępnych dla ludzi. Organ administracji architektoniczno-budowlanej wydaje decyzję o pozwoleniu na budowę na podstawie m.in. oceny oddziaływania na środowisku. Nie bierze natomiast udziału w wydawaniu takiej oceny.

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że organy administracji architektoniczno-budowlanej nie dokonują oceny zasadności realizacji konkretnej inwestycji, wpływu zrealizowanych inwestycji na atrakcyjność terenu oraz nie przeprowadzają i nie zlecają badań nad wpływem określonego rodzaju inwestycji na zdrowie ludzi. Organy administracji architektoniczno-budowlanej nie są także właściwe do rozstrzygania jakichkolwiek sporów. Wykracza to poza obszar przysługujących im uprawnień. Problematyka ta nie jest bowiem przedmiotem regulacji prawa budowlanego.

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY

Olgierd Dziękoński
Podsekretarz Stanu

Do wiadomości:

1. Biuro Ministra
2. Departament Spraw Parlamentarnych
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów